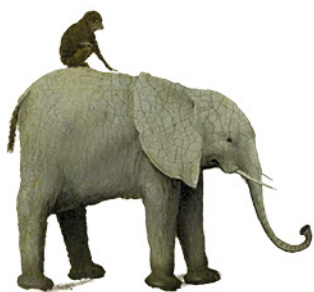

Ismael Carretero

Adonisiada i després

Premi València
de poesia

Desplegue el mapa d'un present devaluat en hores ermes,
recompte els trens passats a ras d'andana
amb el perfil del teu record
i la sabor greixosa i fraudulenta dels pretèrits.

bromera poesia

Premis València

Aquesta obra obtingué el Premi València de Poesia 2020, atorgat per la Institució Alfons el Magnànim de la Diputació de València. Formaven el jurat Jaume Cristòfol, Josep Antoni Fluixà, Begonya Mezquita, Teresa Pascual, Josep Vidal Borràs, qui actuà com a secretari, i Maria Josep Amigó Laguarda, qui el va presidir.

ADONISÍADA I DESPRÉS

Adonisiada

OFERTORI DE BARRIL AL TEMPLE

Cervesa. Com una cervesa infinita perllongada per la gola hospitalària d'unes hores i unes carícies sota pal·li; una gola contra direcció i kamikaze d'una pell de bromera i nacre, d'uns viaranys de saliva i roses, d'unes copes allargassades a l'ombra d'un bordell de sospirs i cople redones de veu trencada i celestial traqueotomia. Cervesa, i un glop més llarg encara. Adonis, el meu Adonis, una gola i uns carrers, els cabells rossos d'una pluja escampada i les terrasses de moda vora el pont de Triana. Una cançó amargada arrossega per la via sacra del desig o l'amor o la fam o la negra invocació engolida de cerveses que no van i dies que no tornen i vides no viscudes al caliu d'aquesta escena que em retrona en la cartografia d'una altra pell. Una altra cervesa. I el meu Adonis defalleix en la memòria com un ai del deler consumat; una gràcia divina i plena de gràcia que no troba ciutat en mi on caure rotllat en l'altar torturat de pits embafats d'anyil d'estiu. Estimava. I, potser, no hi haurà marededeu que vinga a combregar-me amb una pinta de record a l'altra banda de la barra de llavis batejats d'alcohol i pernoliats de bellesa, ni cambrer que m'injecte la morfina en canya que m'aquiete aquesta melangia de mi mateix en un altre, aquest jo que escapa de les vores del got, que cau suïcida de la barra, que en pau descansa al cel d'una petjada bruta –company de burilles solitàries, empelt de cendra sense ahir.

M'has vist en la misèria i en la glòria
i sobreviure als meus excessos,
fins i tot a la meua vida.

M'has demanat humilment el perdó
i tanmateix conec rodar les teues llàgrimes
i caure verges als meus muscles.

T'he vist obert de cames
com una gata
 mais toujours
tingueres la meua paraula
i ma benedicció.

L'amor caurà amb el pes d'una paraula
i el llarg comiat cabrà al viatge d'una mà,
que és el viatge dels amants: del pols als ulls.

No és un adeu; tan sols me'n vaig al llit,
que et siguen de profit tots els estels de la nit.

Je t'aime

—estime l'ànima del mariner que en cada port manté una mort.

Un os d'albada blanca em fa el bon dia
i apunte als llavis una gratitud que em fa més jove;

potser donant-te carn m'he espolsat de damunt els anys.

Adonis,
el teu somriure m'és l'ivori
i aquesta daga m'és l'ullal
–al ventre m'he enfonsat un nervi
de joventut eterna;
de porga extrema, una espasa.
El finestró aquest, Adonis,
des d'on em volen anys i dubtes,
amb un somriure l'has obert
al mur d'escames de la meua pell
i un bon dia, com una primavera, l'ha deixat entrar.

D'ivori m'és el pa que menge,
Adonis,
i matinades de queixals voldrà ma carn aquestes nits.

I tu, Adonis,
 que hauràs d'oir l'adeu
 en la plorosa acústica de l'absis de l'esquena,
 no busques al diccionari el so del comiat
 sinó al camí que marxa del teu cos cap a l'oblit.

Jo me n'aniré als meus carrers
 i portaré corona de paraules d'estiu, moscardes de l'amor,
 amic amat: algunes frases fetes, dos vides i uns passos.
*La copla em porta per camins de vida llarga,
 em lliure vora riu a la vesprada,
 les torres vetllen per la meua causa,
 el pont llueix la mantellina constel·lada dels amants
 i jo camine els patis que oblidí al carrer trencat;*

l'espai, amb les paraules, ompli'l.

Hauràs de caminar;
 anar al sud de tot camí, amb les oronetes de Bécquer,
 als mots de teranyina en flor, als camps de gesmiler ofés,
 a les sentides planes de gramàtica sondada –endoscòpia del
 [passat.

Amb mi també camina de la mà l'adeu
i no coneix tampoc on va.

Pontífex carnisser de l'Horta de València
 –mà dreta del pecat– m'has obert en canal
 aquesta tarda de becaades i llençols al vent.

Adonis, quins auguris llegiràs als meus budells?
 L'amor sagnat a contrapel del destre,
 la tardor de l'imperi que m'arrapa ja les ungles,
 la botifarra del desig clamant al cel de tu,
 aquesta processó infinita que em recorre cada nit?

No és fam,
sinó l'ofrena dels carnívors al déu de les dos cares.

En dos m'has partit com un matalàs de carn picada,
 Adonis, a l'altar del nostre llit
 i les vestals censors han volat;
 has assolat el temple i l'has tornat a alçar,
 i a l'altra banda un brau paisatge d'hamburgueses joves
 descarna en viu desig aquesta pell
 que, més que pell,
 se'm fa llençol,

*un ministeri de la teua pell,
 la profecia escrita en mi d'un sacerdoti a genollons.*

Arribarà l'hivern
tot aprenent a escrutar les entranyes;
serà carnisseria i anirà a nom teu.
A Pasqua observarem estrictes el dejuni

i l'Horta tancarà les portes.

El meu bagatge, Adonis, se m'acaba en una copa:
 una carnisseria de records i vides no viscudes
 –ne me quitte pas.

Jo sé que he lligat aquesta matèria, el meu cos,
 al teu ordre astronòmic: dicta'm la numeració
 i posaré les lliures de la meua carn que et vinga en gana,
 udolaré com els ocells nocturns un tango,
 si vols, com una gata de Tennessee Williams,
 faré del llit i la calor la dansa de la teua voluntat,
 la pols dels peus, les llàgrimes dels ulls.

Il faut oublier, tout peut s'oublier.

Reposa la ciutat de mi quan tanque un bar per a la meua
 [pena
 i escampa nits que escapen dels dictats
 dels cànons d'una vil chanson,
 passeja l'Arenal un gat, desafia el cambrer l'escala pentatònica
 i jo et trobe al fons d'aquesta copa que ara em parla de vosté.
 Si vols poemes,
 invoca'ls a la cítrica sabor de Pau Sif.

Encara que davant de tu t'ho negue
no sempre les estrelles seran teues
perquè en certa forma jo soc la glòria dels mots

–saliva del record.